

Лист Владики (квітень 2008 р.)

Присутність воскреслого Христа поруч з нами – це заклик проводити кожний день радісно, бажая вдосконалювати своє життя та з милосердям ставитися до інших. Така порада владики в апостольському пастирському листі.

24.12.2008

Мої дорогі діти, хай береже Ісус
моїх дочок та синів!

Надсилаю вам цього листа в великодній час, коли нашу душу переповнює радість воскресіння нашого Господа. Скорботні дні Його страстей та смерті уступили дорогу радості нового безсмертного життя, яке Ісус отримує від Отця. Він понизив себе, ставши слухняним аж до смерті, смерті ж - хресної. Тому і Бог Його вивищив і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося на небі, на землі й під землею, і щоб усякий язик визнав, що Ісус Христос є Господь на славу Бога Отця (1).

Ця вістка, яку Церква проголошувала з особливою силою з самого початку свого існування і яку ми, християни, маємо передавати усім людям. Як сказав Папа Римський в посланні *Urbi et Orbi* декілька днів тому, смерть і воскресіння Ісуса «це подія неперевершеної любові,

перемога Любові, що звільнила нас від рабства гріха та смерті. Вона змінила хід історії, повернувши людське життя до вічності та надавши їй оновленого значення та цінності» (2).

Мені пригадується велика кількість свят Пасхи, проведених разом зі Св. Хосемарією. Так відчувалася його радість в ці дні, радість, яку він поширював на усіх, хто був з ним. Це була радість, що ґрунтувалася на вірі, надії та любові – чеснотах, які Бог вселив у наші душі, щоб ми могли знати Його, говорити з Ним та любити Його. Цей довершений, надприродний шлях ґрунтується на історичній події (і в той же час перевершує історію) славного воскресіння нашого Господа. «Бо Христос живий. Він не став чимось минулим, промайнувшим, залишивши по собі лише чудесні спогади.

Ні, Він живий. Він є Еммануїл, що значить: з нами Бог. Його воскресіння говорить нам, що Бог не залишає своїх ближніх. *Невже ж забуде молодиця своє немовля? Не матиме жалю до сина свого лона? Та хоча б вона й забула, я тебе не забуду. (Іс 49:14-15).* Так Він обіцяв та виконав свою обіцянку. *Радість Божя залишилася з синами людськими (см. Притч 8:13)» (3).*

Темою Пасхального послання на цей рік Бенедикт XVI обрав слова з Псалма 138, які в давній версії Вульгати звучать так: *resurrexi et adhuc tecum sum* (4), якби й скінчив, я був би ще з тобою. Літургія використовує їх у вхідному антифоні ранкової Меси в Великодню Неділю. «В них Церква чує голос Самого Ісуса, що, воскреснувши на світанку пасхального дня, сповнений щастя і любові, звертається до

Отця та викликає: «Отче Мій, ось Я! Я воскрес, Я знов з Тобою, назавжди; Дух Твій не залишав Мене» (5).

Протягом цього Богородичного року ми прагнемо, щоб Пресвята Діва була більш присутня в усіх наших щоденних справах. Як легко це вдається, коли ми розважаємо над славними таємницями Святого Розарію! Наш Отець прагнув глибше осягнути те відчуття щастя, яке відчувала Пресвята Діва, споглядаючи Ісуса, що воскрес з мертвих. І хоча Євангеліє нічого про це не говорить, християни переконані, що так воно й було. Іван Павло II запитує: «Хіба могла Пресвята Діва, що перебувала на перших зборах учнів (див. Ді 1:4), бути виключена з числа тих, хто зустрів її Божественного Сина воскреслим з мертвих» (6). Поза сумнівом, Марія була першою,

кому з'явився прославлений Христос, наповнивши серце, що так багато страждало у Хреста, безмірною надприродною та людською радістю. Хіба можливо тій, хто завжди так тісно була пов'язана з Іскупителем, не дарувати радість тріумфального явлення Спасителя?

Давайте затримаємося на мить на цій сцені: «Воскрес! - Ісус воскрес! Немає Його у гробі. Життя перемогло смерть.

Він об'явив себе своїй Пресвятій Матері. – Об'явив себе Марії Магдалині, яка до нестями любила Його. - І Петру, і іншим апостолам. - І тобі, і мені, адже ми Його послідовники, більш божевільні за Магдалину: що тільки ми не говорили Йому!» (7)

Керуючись цими вченнями, ми повинні шукати, знаходити Ісуса та спілкуватися з Ним, завжди

живим, що супроводжує нас в усіх
обставинах нашого дня та що
живе у своїй божественності
разом з Отцем та Святим Духом в
глибині нашого серця. Це
розважання - не просто
благочестива ідея. Окрім
перебування на Небесах в усій
Його Пресвятій людськості,
праворуч Отця, як ми
проголошуємо в Символі Віри, Ісус
залишається в Церкві та в
кожному християнині через
благодать. Його перебування в нас
та поруч з нами реально, хоча ми
не бачимо Його своїм земним
зором. Але ми відчуваємо Його
присутність в тисячі проявів: в
прагненні до особистого
вдосконалення - до святості! –
котре вселяє в нас Святий Дух, в
апостольській спразі, що надихає
нас на пошук душ, щоб допомогти
їм наблизитися до Бога, в
милосерді, з яким ми, християни,
дивимося на усіх чоловіків та

жінок не розрізняючи раси, культури, соціальних умов або релігії. Все це можливо, тому що воскреслий Христос діє з нами, супроводжує нас, живе в нас. Чи здатні ми зректися всього того, що може віддалити нас від інших?

Зовсім недавно ми знов переживали спасительні події. Оновлюючи хрестильні обітниці під час Пасхальної Вігії, ми знов підтвердили своє бажання йти разом з Христом, який з'єднав нас із собою духовним відродженням в хрещенні і який дає нам на поживу Своє Тіло й Кров в Євхаристії, щоб зміцнити наше єднання з Ним. Св. Хосемарія писав: «Присутність Ісуса в Святих Дарах - запорука, коріння та сенс Його присутності в світі» (8).

Передусім завдяки Євхаристії, життя Ісуса - «наше життя, як Він обіцяв своїм апостолам на

останній Вечері: Коли хтось мене любить, то й слово мое берегтиме, і злюбить його мій Отець, і прийдемо ми до нього, і в ньому закладемо житло (Йо 14:23). Християнин повинен жити згідно з життям Христа, роблячи Його відчуття своїми – і тоді він зможе сказати разом з Павлом: *Живу вже не я, а живе Христос у мені (Гал 2:20)*» (9).

Завдяки тісному зв'язку між воскреслим Христом і живими членами Його Містичного Тіла, кожен з нас може віднести до себе слова Псалма, який я цитував на початку. «В цій перспективі, - зауважує Папа Римський в Великодньому посланні, - ми розуміємо, що твердження, звернене сьогодні воскреслим Ісусом до Отця - «Я знов з Тобою, назавжди» - непрямо стосується й нас, *«спадкоємці Божі — співспадкоємці Христа, якщо ми*

страждаємо разом із Ним, щоб разом з Ним і прославитися (пор. Рим 8,17). Завдяки смерті й воскресінню Христа сьогодні й ми народжуємося до нового життя, та, додаючи наш голос до Його голосу, проголошуємо, що бажаємо залишитися назавжди з Богом, нашим безкінечно добрим та милосердним Отцем» (10).

Нове життя у Христі вимагає від нас, в свою чергу, зусиль, щоб умертвити в собі «ветхого чоловіка», або все, що в нас не відповідає Божественному Життю. Тому Св. Хосемарія завершує розважання першої славної таємниці Святого Розарію такими словами: «Нехай ніколи не помремо ми через гріх, хай буде вічним наше духовне воскресіння. - І до того як завершити цей десяток молитов, ти поцілував рани на Його ногах..., а я, більш сміливий - я-то й взагалі дитина, -

доторкнувся губами до рани, що глибочіє в Його боці» (11). Чи виховуєте ви в своїй душі глибокий страх перед будь-яким – важким або легким - зневагою нашого Господа? Чи просите ви Пресвяту Діву, щоб вона отримала для вас у Пресвятий Трійці чистоту й покору, яких ми всі потребуємо?

Ми можемо дійти й іншого висновку, уважно споглядаючи першу славну таємницю Святого Розарію: рішучість говорити людям навколо нас - тим, хто, можливо, не знає Христа або поводитьься так, нібито Його не знає, - про конечну потребу шукати Його та йти за Ним. Тільки тоді вони будуть сповнені радості, що не минає. Великдень спонукає нас подвоїти ревність до душ, поводитьься, як апостоли та святі жінки після зустрічі з воскреслим Христом. Їх не

злякали жодні труднощі, вони свідчили про воскресіння з відвагою та постійністю, й вели за собою незліченну кількість людей.

Як християни, діти Божі у Святій Церкві, ми повинні проголошувати повсюди добру вістку про воскресіння нашого Господа. Словами Св. Хосемарії нагадую вам: «Господь хоче бачити Своїх ближніх на всіх перехрестях світу. Деяких Він покликав до пустельництва – щоб вони, відкидаючи мінливості людської спільноти, своїм свідченням нагадали усім, що Бог існує. Іншим він довіряє священицьке служіння. Але більшість Своїх ближніх Він залишає у світі, при земних заняттях. Тому християни мають привести Христа до кожного середовища, до усіх ситуацій, де здійснюється людська праця: до

заводів й лабораторій, на поля й до майстерень ремісників, на горні стежки та вулиці великих міст» (12).

Протягом першого тижня березня мені пощастило молитися у двох санктуаріях Пресвятої Діви, які часто відвідував наш Отець. 1 березня я був в Лорето, де місцева влада присвятила Св. Хосемарії пішохідну дорогу, що веде до Святого Дому. Уздовж цієї дороги розташовані стації Хресної дороги, біля яких - тексти розважань нашого Засновника. В суботу 8 березня я їздив до Фатіми. Я прибув до Лісабону напередодні увечері, щоб провести декілька годин з вашими братами та сестрами в Португалії, як намагаюся робити під час коротких подорожей в деякі з вихідних днів. Як багато спогадів пов'язано з обома цими місцями, особливо те, як у важкі моменти

Св. Хосемарія молився там зі своїми дочками та синами в усі часи. Неодноразово він говорив, що відчував тоді величезну силу та радість милосердя, що виливається на нас.

В обох місцях я був разом з вами, висловлюючи Пресвятій Діві в цей Богородичний рік нашу подяку та тверді наміри бути у Справі вірними учнями Ісуса Христа. І в Лорето, і в Фатімі, я звертався до Пресвятої Діви, вдаючись до молитов нашого Отця й дона Альваро, щоб подякувати їй за її опіку над нами та Богородичний характер Opus Dei. Я просив її, від вашого імені, посилити в нас дух досконалого Богородичного благочестя, який Св. Хосемарія залишив нам у спадок.

Давайте продовжимо молитися за апостольське поширення Справи усім світом – і в тих країнах, де ми

вже є, й там, де люди ще чекають на нас. Я згадував вже Румунію, Індонезію, В'єтнам. Ми отримуємо також наполегливі запрошення з Болгарії. На нас чекає дивовижна пригода, на кожного на своєму місці, там, де помістив нас Господь. І ми впораємося з нею за допомогою Пресвятої Діви, якщо намагатимемося особливо зміцнювати свій зв'язок із воскреслим Христом – джерелом нашої сили. Попросимо про це через заступництво Св. Хосемарії: 23 березня ми відзначаємо річницю його Миропомазання та першого Святого Причастя, і його батьківська допомога зробить нас ще більшою мірою євхаристійними душами.

Моліться разом зі мною в моїх намірах. Я переконаний, як чув це і від нашого Отця, що з вашою допомогою мої звернення до Бога набудуть великої сили.

Благословляю вас з великою
любов'ю,

ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 квітня 2008 р.

(1) Флп 2:9-11

(2) Бенедикт XVI. Великодне
попання Urbі et Orbі, 23 березня
2008 р.

(3) Св. Хосемарія. Христос
проходить поруч, N 102

(4) Псалом 138:18 (Вульгата)

(5) Бенедикт XVI. Великодне
попання Urbі et Orbі, 23 березня
2008 р.

(6) Іван Павло II. Звернення на
генеральній аудієнції, 21 травня
1997 р.

(7) Св. Хосемарія. Святий Розарій.
Перша славна таємниця

(8) Св. Хосемарія. Христос
проходить поруч, N 102

(9) Там же, N 103

(10) Бенедикт XVI. Великоднє
попання *Urbi et Orbi*, 23 березня
2008 р.

(11) Св. Хосемарія. Святий Розарій.
Перша славна таємниця

(12) Св. Хосемарія. Христос
проходить поруч, N 105